

denne var da bortrejst, og af den anførte Grund undlod Arrestanten, da Justitsministeriet sendte Sagen til Finansministeriets Erklæring, at vedlægge Krigsministeriets Skrivelse. Alberti understak altsaa den fremkomne Skrivelse fra Krigsministeriet med Anbefalingen. — En Gang, nogen Tid efter, kom han personlig til at tale med Forsvarsministeren om Sagen — man maa altsaa antage, at Alberti med det klare Hoved, han havde, havde forklaret, hvad det var for noget, de var komne ud i —, og Forsvarsministeren udtalte da, at han ikke tillagde Sagen nogen Vægt, men at hans Embedsmænd lagde megen Vægt derpaa, og dette meddelte Arrestanten til Finansminister Lassen. Det var altsaa en Forklaring, der skulde vise, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke selv havde nogen Kærlighed til Fæstningen, men det var blot Krigsministeriets Embedsmænd, der havde Kærligheden, og det ærede Medlem, der befordrede Kærlighedens Udvikling og videre Bevarelse.

Dette og mange andre Omstændigheder have givet mig det bestemte Indtryk, at den Modstand, det ærede Medlem har rejst mod Københavns Landbefæstning, ikke er ment saa stærkt, som Ordene sige. Det staar for mig saadan, at det ikke vilde forekomme mig utroligt, om det havde været det ærede Medlem fra Ringkøbings Agt, hvis ikke hans højere politiske Liv var blevet afbrudt ved en for ham maaske uventet Katastrofe, som Endresultat at sætte netop den Plan, som den nuværende Forsvarsminister og Konseilspræsident er fremkommen med, frem til Behandling som sit Forslag. Det staar for mig, som om den Modstand, der fra det ærede Medlem fra Ringkøbing er rejst imod den nuværende Regerings Plan, mere er et Forsvar rettet udadtil overfor Vælgene i egen og Partiets Selvbevarelses Interesse.

Vi staa jo ikke her som forskellige andre Medlemmer og skulle vidne om, hvilken Plan vi helst ville stemme for. Jeg vil sige ganske uopfordret, uden at nogen behøver at true mig med Skydning, at der er kun een Plan, jeg kan stemme for, det er de radikales Plan, da den opfylder alle Krav fuldt ud i enhver Henseende og ikke udsætter vort Land for nogen Fare. Faren ligger for mig i Spørgsmaalet: Københavns Befæstning eller København som aaben By. Ere vi naaede saa langt i vore politiske Forhandlinger, at vi kunne debattere og stemme over, at København kan blive en aaben

By, saa ere vi ved Centrum i det hele. Indretningen af vort Militærvæsen kommer først i anden Række; det vil i Virkeligheden ikke kunne berede vort Land saa stor Fare udadtil og indadtil som dette, at evig og altid skal der være politiske Partier og politiske Magthavere i vort Land, der bestræbe sig for at befæste Landets Hovedstad, som ikke kan befæstes ved vor egen Hjælp, og som ikke kan forsvares ved vor egen Hjælp, og hvis Befæstning ogsaa er ganske unødvendig til Oplydelsen af de Pligter, Neutraliteten paalægger os, medens den kan indeholde den Fare, at en fremmed Magt faar Interesse af at sætte sig i Besiddelse af, hvad han slet ikke vilde bryde sig om at have, naar København var en aaben By.

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg vil afvise den Insinuation, som det ærede Medlem (Alfred Christensen) kom med, at Forslaget om de fremskudte Stillinger netop skulde være det Forslag, som jeg havde tænkt paa at fremsætte, hvis jeg havde været Minister. Det ærede Medlem har ikke mindste Grund til at fremsætte noget saadant, som han her har gjort, overfor mig, ikke Spor af Begrundelse derfor.

Dernæst vilde det ærede Medlem brejde mig, at jeg som Krigsminister ikke havde benyttet Tid og Lejlighed til at skade Fæstningen eller ødelægge den, eller hvad det var, han mente. Dertil har jeg ikke anset mig for berettiget; jeg anser ikke en Minister for berettiget til at gøre det, jeg anser en Minister for forpligtet til at opretholde det bestaaende, indtil Lovgivningsmagten vedtager noget andet, og det er det, jeg har gjort ved Fæstningen. Den har været brugt hele Tiden, til Øvelser og paa enhver Maade, som Militæret skal bruge den, og naar jeg i sin Tid har anbefalet dette Andragende — og det har jeg heller ikke lagt Skjul paa her —, var det, fordi jeg ikke vilde have, at Stillingen derude skulde forringes. Selv har jeg personlig ikke lagt megen Vægt derpaa, men jeg har gjort det, og jeg har anset det for forsvarligt. I alt Fald mener jeg, at det ærede Medlem ikke har Spor af Begrundelse for eller Berettigelse til at fremsætte en saadan Insinuation, som han har fremsat.

Sveistrup: Jeg skal efter at have takket de Talere, der have sluttet sig til det af mig med flere stillede Ændringsforslag om en Fredsbevilling paa 250,000 Kr., til-